

весело презъ дупката на вратата и видѣ, че кокошката се връща съ сѣчки въ престилката.

Щомъ прекрачи прага на колибката, Лисанчо я хвана за гушата и извика:

— Пипнахъ те най-после! Хубаво ще си хапнемъ съ моята Лисанка!

Бедната кокошчица примръ отъ страхъ. Тя изкрѣка и разпилѣ сѣчките отъ престилката. После се дръпна изведнажъ и сполучи да хвъркне на една гредѣ.

— Нѣма кжде да избѣгашъ! — каза Лисанчо и почна да обикаля подъ гредата. Той поглеждаше усмихнатъ нагоре и показваше остритѣ си зѣби.

— Не, нѣма да ти се вдамъ току тъй! — извика червената кокошка и се спусна върху Лисанча. Тя почна да го кълве и да го бие съ крилата си. Но той я пипна съ лапи и бързо я натѣпка въ торбата. После метна торбата презъ рамо и трѣгна къмъ

своята кжша, дето го чакаше Лисана.

Горката кокошчица! Бѣше ѝ тъй тѣсно и тъмно въ торбата. Но тя си спомни за малките ножички, които носѣше въ джеба на престилката си.

— Ще прерѣжа една дупчица за да видя кжде съмъ, — каза тя.

Червената кокошка прорѣза малка дупчица на торбата и погледна навънъ.

Слънцето печеше силно. Лисанчо се спре, сне торбата, сложи я върху единъ мъховъ камѣкъ и седна да си почине.

— Не е зле да си подрѣмна малко, — рече Лисанчо. — Следъ съня още повече ще ми се ослади кокошчицата! Той склопи очи и задрѣма.

Червената кокошчица това чакаше. Тя прорѣза по-голяма дупка, промѣкна се презъ нея и излѣзе навънъ.